

המאור שבתורה

מעט מן האור דומה הרבה מן החושך

כל הזכויות שמורות

שבת ט' כסלו התשפ"ו			
הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת	י-ם
16:19	17:10	17:44	
16:17	17:08	17:40	ת"א
16:17	17:08	17:39	חיפה
16:20	17:10	17:44	ב"ש

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ" 050-4194600

לע"נ: מר"א עטר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

הדרך להגיע
לרכישת מידה טובה של הסבלנות היא על ידי התחזקות באמונה ואהבת הבורא מי שאוהב את המלך **אוהב גם את עמו**

במשך כל ימיו מיום שעמד על דעתו, **הבבא סאלי** זצ"ל נהג כאב רחמן, **החזיק בניסו** רשימה של נצרכים, יחידים ומוסדות. עד לימיו האחרונים, היו לו רשימות ארוכות של בני תורה, ונצרכים אחרים, וכן רשימה ארוכה של מוסדות תורה וחסד, שהפנה אליהם את כל הכספים, שקיבל בפדיונות, מהמוני בית ישראל שהשיכו לפתחו לקבל את ברכתו.

תמיד השתדל להיות בצניעות את חייו הפרטיים, **ולא הסכים לבזבז** כסף צדקה לרווחתו. היה צורך בהרבה כוחות שכנוע, שיסכים שיבנו עבורו בית מדרש, ובית מרווח בשנותיו האחרונות, רק דבר אחד גרם לו להסכים, והוא העובדה שבבית גדול יוכל ביתר שאת לקבל אורחים ולעזור לזולת. זהו רק מעט מן המעט מהידוע לנו על הנהגתו בחסד, של אדמו"ר זצוקלה"ה, ודי בזה כדי להעמידו בין הגדולים, **שבנו את העולם** במידת החסד שלהם.

כל ימיו היה האדמו"ר מקלויזנבורג, רבי **יקותיאל יהודה הלברשטאם** זצוק"ל, הוגה בתורה הקדושה בהתמדה עצומה. הרבי למד בכל מצב. גם כאשר **סבל מכאבי ראש חזקים**, היה מתיישב ללמוד וכך הפיג את כאביו. פעם אחת, בעת שגברו עליו מכאביו, התבטא: "נאמר: 'החש בראשו יעסוק בתורה' חושש אני שיהא עלי ללמוד כל היום שיעורים, שכן העיסוק בתורה אינו מהווה רק **סגולה** נגד כאבי ראש, אלא בעת שאני עוסק בתורה, כלל איני חש כאב זה." והרבי אכן השתמש ב'תרופה' זו כל ימיו!

לע"נ רחל (רשל) אלבו
בת קלרה ואליהו

תרגום יונתן בן עוזיאל על הפסוק לא תנאף **שעניני עריות** מביאים מיתה לעולם. בראשית פרק ו (ב) ויראו בני האלהים את בנות האדם וכו' וירא ה' כי רבה רעת האדם בארץ ויאמר ה' אמצה את האדם וכו'. ועיין שם בתרגום יונתן בן עוזיאל שהיו **כוחלין עיניהן** ומפרסין ומהלכין **בגילוי בשר** וגרמו להרהורים – ולכן הביא הקב"ה את המבול עליהם.

זכרונות

הם לא מה שהיה,
אלא איך שאנחנו
זוכרים את זה

סיפרו תלמידיו של הרב **בן ציון אבא שאול** זצ"ל שלא ידעו עד היכן מגעת מצות כיבוד אב ואם, עד שראו את זהירותו המופלגת של רבנו בכבוד אביו.

כשהיה אביו יוצא ובא בביתו או בבית הכנסת, היה קם לפניו מלוא קומתו, ולא ישב **עד שנסתלק** מן העין.

ועל אף שהיה רבנו שקוע ומרוכז בתפילתו, עקב אחר כל תזוזה של אביו על מנת להדרו בקימה **בכל פעם** שקם ממקומו, גם כשהיו הציאות תכופות זו לזו!

אדם גדול
אינו מתרגש
ממתנגדי,
גדול יותר
אינו מתרגש
גם
ממערציו...

"אל תוכח
לץ פן
ישנאך"
(משלי ט)
ויתר על כן,
אמר אחד
מבעלי
המוסר,

יש לחשוש
שמה עוד
יתידד
איתך...

נקודה לפהשפה

בסין העתיקה חי לו סתת עני, מאוכזב ומתוסכל ממעמדו בחיים. יום אחד, חלף ליד ביתו של סוחר עשיר, הציץ בפתח הבית וראה מולו רכוש רב ואורחים חשובים. כמה נפלא היה **אם הייתי סוחר** כזה. חשב הסתת. שמעו המלאכים את בקשתו והפכו אותו לסוחר הנהנה ממותרות מעבר לכל מה שחלם אי פעם. לא עבר זמן רב והסוחר העשיר נתקל בשר רם מעלה הנשא על ארפיון בליווי משרתים רבים. גם העשירים והמכובדים ביותר היו צריכים להשתחוות לשר זה. כמה נפלא היה **אם הייתי שר מכובד** וכולם היו משתחוים לי חשב הסתת שהפך לסוחר. גם הפעם שמעו המלאכים את בקשתו והפכו אותו לשר מכובד. אך היה זה יום חם בצורה בלתי רגילה. השמש הכתה וקפחה על ארפיונו והאוויר הלח כאילו עמד. הוא הביט מעלה אל השמש ונאנח: כמה עוצמה יש בשמש, הלוואי שיכולתי **להיות שמש**.... פעם נוספת שמעו המלאכים לבקשתו והפכו אותו לשמש. השר שהפך לשמש החל קורן בגאווה על האדמה, חורף את שדותיה ומייבש את יערותיה, כשלפתע ענן כבד ושחור חלף על פניו והסתיר את אורו. ענן, ענן כבד ושחור זה מה שרציתי תמיד להיות. כמה נפלא היה אילו הייתי **הופך לענן** כבד ושחור, אמר הסתת שהפך לשמש. לא נמאס לאלים והם מלאו את בקשתו.

בגאווה רבה שט מעל פני האדמה כשהוא ממטיר ומציף את השדות והעמקים ומסתיר את אור השמש מפני האדם. אך הנה באה הרוח והחלה מטלטלת אותו הרחק הרחק. איזה כוח עצום יש לרוח, היא בוודאי האדירה מכולם. הלוואי והייתי רוח חשב הסתת שהפך לענן כבד ושחור. ועד פעם המלאכים שמעו לבקשתו והפכוהו לרוח אדירה. הרוח ריחפה מעל הצמרות והניפה כל שבדרכה. תלשה עצים והפילה בתים. הסערה פגעה בכל אך לא יכלה לסלע אדיר שניצב איתן בפניה. מדהים כמה עצום וחזק הוא הסלע. **לו הייתי סלע** אמר הסתת שהפך לרוח אדירה. אף שהמלאכים כבר התעייפו, הם החליטו למלא את משאלתו האחרונה והפכו את הסתת מרוח לסלע אדיר ורב עצמה. הסלע ניצב איתן ובגאווה רבה אך מקץ זמן לא רב הוא שמע קולות נקישה ונעשה מודעה לשינויים החיצוניים בצורתו. מי יכול לעצמתי? מי מטיל בי מומים כאילו שאל את עצמו הסתת שהפך לסלע. ואז הבחין בסתת **אבנים החוצב בדמותו...**

אדם לא מסתפק במה שיש לו ותמיד דורש עוד ועוד. עד מתי?... (העורך)

לא תיתכן שום הצלחה בכל עניין, ללא קיום רצון ה'.

רבי חיים ויטאל (מהרח"ו) מגדולי המקובלים בכל הדורות, תלמידו המובהק ומפיץ תורתו של **האר"י** בעולם. נולד בצפת בראש חודש חשוון שנת ש"ג לרבי יוסף ויטאל (המכונה קלאברים- על שם עיר הולדתו) - יליד איטליה ממוצא ספרדי. רבי יוסף היה מקובל גדול וסופר סת"ם. לפי עדותו של רבי חיים עצמו, לפני שעלה אביו ארצה נפגש עם חכם אחד בשם **רבי חיים אשכנזי**, שאמר לו כי יעלה לארץ ויוולד לו שם בן שלא יהיה כמותו בדורו, ויקרא חיים על שמו. בנגלה למד רבי חיים אצל רבי **משה אלשיך**, בעל פירוש האלשיך לתורה, והיה היחיד שנשמך על ידו להוראה

אנשים חכמים ופילוסופים במרוצת הדורות היו חלוקים בנוגע לדברים רבים, אך רבים מהם מסכימים פה אחד בנוגע לנקודה אחת: "אנו הופכים למה **שאנו חושבים**." "האדם הוא מה שהוא חושב עליו כל היום" "חיינו של אדם הם פרי מחשבותיו." "וכמו שכתוב בתנ"ך **כי את אשר יחשוב האדם בלבו, כך הוא**." באחד הימים בשעות אחה"צ ביקר סבא זעפן את משפחתו. כאשר חטף תנומה, החליט נכדו להשתעשע מעט ופיזר **גבינת רוקפור** על שפמו של הסבא. עד מהרה הוא הקיץ בנחירה, שעט מחוץ לחדר השינה ושאג: "החדר הזה מסריח." "הוא עבר בכל הבית ומצא שבכל חדר יש אותו הריח. ביאושו פילס לו דרך החוצה ואז התברר לו ש"כל העולם מסריח." כל אחד מאיתנו מביט אל העולם **דרך המסד** שאנו יוצרים במחשבותינו. אם ראשנו מלא במחשבות שליליות, העולם נראה מקום נורא. אם ראשנו מלא במחשבות חיוביות העולם נראה מקום נפלא לחיות בו. **איך נראה לך העולם?**

מוטב לך ללכת עם הילדים בתבונה ולא במקל.

ללכת איתם במקל ולא בתבונה - רק בעצמך פוגע המקל.

כשהיה הרה"ק רבי **זאב מזבאריש** זיע"א בנו של הרה"ק רבי **מיכל מזלוטשוב** זיע"א ילד קטן לא ניכר כל הבדל בינו לבין שאר בני גילו. הילד גדל מועד חבר מצוה של התקרב אז קרא האב הגדול לסופר סת"ם לביתו והרבי בקשו **שיכין לו תפילין** ולפני שיכניס את הפרשיות לבתים יביאם אליו הסופר שקד על מלאכתו ביראת קודש וכשסיים הביא לרבי את הבתים. החל הרבי לבכות ומילא את **בתי התפילין בדמעותיו** כשהתאושש הריק את הבתים יבשם והכניס לתוכם את הפרשיות כשאך הניח הנער את התפילין **רוח חדשה** החלה לפעמו עלה במעלות התורה והאיר את עיני ישראל בתורתו ובקדושתו

לעולם יקדים אדם תפילה לצרה

דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים" הגאון הרב **ראובן אלבז שליט"א**

משולחן גבוה

אֲשָׁא עֵינֵי אֶל הַהָרִים וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שָׁבַע וַיֵּלֶךְ הָרְנָה רִשִׁי הַקָּדוֹשׁ (כט, יא ד"ה ויברך) מביא ממדרש רבותינו (בראשית רבה סח, ב) שכשיצא יעקב מבית אביו, פגע בו אליפז, בנו של עשו, והודיעו שנשלח בשליחות אביו להורגו, ואם לא יעשה כן יהרגו עשו אביו, נִפְּשׁ תַּחַת נִפְּשׁ (שמות כא, כג), והרי חייך קודמים לחיי חבירך.

השיב לו יעקב שאסור לו לעשות כן, שהרי בני נוח מצווים על הריגת הנפשות, קיבל אליפז את דבריו של יעקב אך חשש שאביו יהרגו, ולכן העלה יעקב פתרון שיקח אליפז את כל ממונו ויראם לעשו אביו ויאמר לו שהרג את יעקב, ואין בכך שקר שהרי עני חשוב כמת וכך נשאר יעקב ללא כסף וזהב שלקח כדי ליתן ללבן בעבור בנותיו, וללא לחם לאכול ובגד ללבוש, וְאֵת עֶרְם וְעֶרְיָהּ, נכנס יעקב לנהר הסמוך והחל בתפילה לה'.

וממשיך המדרש וכותב דבר פלא, באותה שעה נשא יעקב עיניו לשמים ואמר **שִׁיר לְמַעְלֹת אֲשָׁא עֵינֵי אֶל הַהָרִים** (תהילים קכא, א) – אל תקרי אל ההרים אלא אל ההורים, כיצד התנהל שידוכם, מֵאֵין יָבֵא עֲזָרִי – אליעזר בשעה שהלך להביא את רבקה מה כתיב ביה וַיִּקַּח הָעֶבֶד עֲשָׂרָה גְמֻלִים מִגְּמֻלֵי אֲדֹנָיו וַיֵּלֶךְ וְכָל טוֹב אֲדֹנָיו בָּיָדוֹ (בראשית כד, י), ואני לא נזם אחד ולא עמיד אחד נותר לי.

מיד חזר בו יעקב וצעק צעקה גדולה ומרה, מַה אֲנִי מוֹבֵד סִבְרִי מִן בְּרִיִּי, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, לִית אֲנִי מוֹבֵד סִבְרִי מִן בְּרִיִּי, מה אני מוריד חס ושלום את ביטחוני מריבון העולם? לא ולא, עֲזָרִי מֵעַם ה' עֲשֵׂה שְׁמִים וְאֶרֶץ אֲנִי בֹטַח בך יתברך ומתחרט חרטה גמורה על ההרהורים שהרהרתי בליבי.

כך יעקב אבינו החזיר את בטחונו בבוראו, ולפתע הבחין בפרש הפושט את בגדיו ונכנס לתוך הנהר לטבול, נכנס למערבולת מים וטבע שם למוות, לקח יעקב אבינו את בגדיו ולבשם, ורכב על הסוס בדרכו לחזן.

יהי רצון שנוכח לטבוח בו יתברך באמת ובתמים ונראה בישיעה השלימה בקרוב, אמן.

שרת שלום ומזרח לך בית ישראל

שני קצינים איבדו את הנשק האישי שלהם באותו היום. לאחר שהחיפושים לא העלו דבר הם קובעים שישפטו אחד את השני. הם מסדרים חדר עם דגל שישמש כבית משפט, ומתחילים במשפט. שואל הקצין הראשון המשמש כשופט את השני, "האם אתה מודה באשמה?"

"מודה", עונה לו הקצין הנשפט. "אם כך", אומר השופט, "אני רושם לך נזיפה חמורה בתיק האישי." הם מחליפים תפקידים והקצין שנשפט הופך לשופט.

הוא שואל את הקצין השני, "האם אתה מודה באשמה?" "מודה", עונה לו הקצין הנשפט. "אם כך", מורה השופט, "אני גוזר עליך 3 שנים של מאסר בפועל." "איך זה ייתכן?", שואל הנאשם, "הרי אתה קיבלת רק נזיפה." עונה השופט,

"בגלל שזהו המקרה השני ביחידה שלנו"

על האדם להגיע להרגשה פנימית חזקה שאין שום מעשה ודבר

שלא יבוא במשפט לפני ה'.

פעם אחת חלתה הרבנית **רבקה**, רעייתו של הרבי מהר"ש **מליובאוויטש**, במחלת ריאות, והרופאים נואשו מרפואתה. אמר חותנה, **הצמח-צדק**: מדברי חכמינו ז"ל שאמר "מכאן שניתנה רשות לרופא לרפאות" – אנו למדים שלרופא ניתנה רשות רק לרפא,

אבל לא לייאש חלילה

לעילוי נשמת: ניסים בן רימה, שרה בת חורשד, דינה בת וחב, יוסף דחאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, יחיאל בן לוליה, נעימה בת עזיזה, כרמלה בת סעידה, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, מרים בת זוהרה, רפאל ואליברט בני קלרה, חכם יהודה בן חנה פתיאל, הרב אלעזר בן שמחה, יחזקאל ושמאל בני שמחה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אליעזר בן רבינה, שלום בן אורה מורי, הרב יורם אברגיל, ישראל בן שמחה סגן, שמואל בן רבקה, אסתר בת שרה, רחל רשל בת קלרה, שלמה בן דונה, חנה בת אסתר דמני, הרב יהודה יאיר, יפה בת לאה, דוד בן איית, יעקב בן שרה ברסקה, החסיד מנשה בן רחמה **מן הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**